

do ei tea jo kohus, kus so warra ja kellele ta wimaks jáab."

Wimaks andis haige járele ja laškis kohotkirjutajat tulla. Ja kellele játtis ta omma warra? Mitte omma ainsa sõbrale, waid keik ühhes tükkis rahha ja maia, foggoni wöerastele, kes agga muido wišipárrast ja kaunid inimessed ollid. Se wišhatas ta sõbra, ta astus haige wodi liggi ja útles: „Keik omma warra olled sa wöerastele árrajagganud ja mind, omma keige suremat sõbra, olled sa úksi ilma játnud. Kas se ðige on?”

„Sinno sõbrus,” kaebas haige silmaweega, „sinno sõbrus se olli, mis mind enne aego hau da aiab ja mo noort ello igga lühendab! Olleksin ma nenda ellanud, kui need kes mind saggedaste manitseid, ja kudda minna jõüle ommaks waenlaseks piddasin, siis posleks mul tarvis nüüd ahhastussega surma tundi odata! Sa olled mul wöeram kui nemmad, ja andko Jummal sulle andeks, mis sa mušle olled teinud! Nüüd, surma wodi peal, tunnen ma árra,

miš wahhe ðige ja walle sõbrusse wahhel on, ja kuida rikkus rummala ja jõlleda kätte wahhel önnetusf wöib sata! Olleks ma waene omma warraga waestele head teinud, ja häd-daliste foormat fergitand, siis wöiks ma nüüd rahhuga surra; ja olleks sinna mind hea tee peale juhhatand, mo lühendud ellopáwad ja rikkutud hingerahho ei kišendaks finno ülle taewa pole. Jummal olgo mo waese hingele armolinne!”

Surreja jái wait, agga noli kombel olli igga sõnna ta sõbra rindu tunginud. Ta põris wodi eest árra, kus ta käis ehk seisits hellise-sid kuuldund sõnnad ta kõrwas. Rikkas surri pea ja sai mahha maetud, temma haua peal agga olli tihti kuma silmaweega ta endine sõber náhhå, kes jomist ja kaardimáango mahha-játtis ja ausat ello ellas. Tihti, ta keige rõõmsamal silmapilgul, astus õnsa sõbra foggo ta filma ette, ta peale kaebades ja kohut mõistes, ja süddame tunnistussega on kurri luggu, tedda ei wöi árrasata, nago teisi peale tikkujaid: tulle teinekord jáalle!” Omma surmawodil veel